

engedélyt csak azok kapják meg, akik e három írásbeli dolgozatot bemutatták. Maga az államvizsga csekély eltéréssel ugyanazokat a tantárgyakat öleli fel, amelyekre a fővizsga kiterjedt. Az állami szolgálatba való előjegyzésért különben még a főiskolai tanulmányok megkezdése előtt kell folyamodni s ez alkalommal egyebek között igazolni kell, hogy folyamodó 22 évesnél nem idősebb s hogy erős testalkattal s jó látó- és hallóképességgel bír.

(Folyt. köv.)

HIVATALOS KÖZLEMÉNYEK.

FELHÍVÁS

az erdészeti államvizsga tárgyában.

A folyó év tavaszán erdészeti államvizsgát tenni szándékozók felhivatnak, hogy az ehhez szükséges engedélyért benyújtandó kérvényeiket kellően felszerelve legkésőbb folyó évi február hó végéig az erdészeti államvizsgáló bizottság elnökének címére (Budapest, V., Zoltán-utca 16. szám) bérmentve küldjék be.

Budapest, 1910. évi január hó 5-én.

Horváth Sándor s. k.

miniszteri tanácsos,

mint a vizsgálóbizottság elnöke.

KÜLÖNFÉLÉK.

Simonkai Lajos dr. † A magyar botanikának s különösen a minket erdészeket legközelebbbről érdeklő dendrológiának gyásza van. Elvesztette a közelmúltban egyik legbuzgóbb művelőjét, **Simonkai Lajos dr.-t**, akiben az Erdészeti Lapok is egyik régi munkatársukat gyászolják. Az érdemes tudós csak nemrégiben kapott a földművelésügyi minisztérium támogatása mellett megbízást a magyar dendrológia megírására, amely megkezdett mű most gazdátlanra lett. Az elhunyt ismertebb művei a következők voltak:

Hazánk tölgyfajai és tölgyerdei. Budapest, 1890. M. T. Akadémia.

Hazánk és a földkerekség hársfajainak bíráló átnézete.

Erdély edényes flórájának helyesbített foglalata. Budapest, 1886. K. M. Természettud. Társ.

Az Erdészeti Lapokban megjelent cikkei közül felemlítjük: Tölgyfáink alapos ismeretének fontossága (1891). Hazánk tölgyfajai és tölgyerdei (1891), az Erdészeti Növénytan I. részének bírálata stb.

Erdősítési jutalmak kiosztása. A földmivelésügyi miniszter a kopárterületeken 1904. évben önként teljesített erdősítésekért a folyó év december havában ítélte oda a kitűzött jutalmakat. És pedig:

1. a két 1000 koronás I-ső rendű nagy jutalmat a brassóvármegyei *Tatrag községnek* 35·16 kat. holdnyi és Veszprém r. t. városnak 27·30 kat. holdnyi erdősítésért;

2. a két 800 koronás II-od rendű nagy jutalmat a szombathelyi megyei *Resenár községnek* 100·00 kat. holdnyi és a pestpilissolti-kiskunvármegyei pilisvörösvári volt urbéreseknél 65·70 kat. holdnyi erdősítésért;

3. a két 600 koronás III-ad rendű nagy jutalmat a szombathelyi megyei *Kereszténysziget községnek* 35·00 kat. holdnyi és *Remenyik Mátyás* háromszékvármegyei erdősi lakosnak 30·00 kat. holdnyi erdősítésért;

4. a három 500 koronás I-ső rendű elismerő jutalmat *Zsakó István* nyug. kuriai bíró kolozsvári lakosnak 35·00 kat. holdnyi, a nagykovácskútvármegyei *Mese községnek* 16·30 kat. holdnyi, és a háromszékvármegyei *Ilyefalva községnek* 26·47 kat. holdnyi erdősítésért;

5. a három 400 koronás II-od rendű elismerő jutalmat a pozsonyvármegyei *Gajár községnek* 11·40 kat. holdnyi, ugyancsak a pozsonyvármegyei *széleskúti volt urbéreseknél* 18·40 kat. holdnyi és a kiskovácskútvármegyei *Szénaverős községnek* 5·26 kat. holdnyi erdősítésért;

6. egy 300 koronás III-ad rendű elismerő jutalmat *Dióssy Aladárné* szül. Maasburg Berta bárónő ipolyvarbói lakosnak 20·00 kat. holdnyi erdősítésért.

Ezen kívül a pozsonyvármegyei *Gajár községet* 100 korona, a *széleskúti volt urbéreseket* 150 korona erdősítési pénzsegélyben is részesítette.

A versenyben szintén részt vett nagybirtokosok, ugyancsak báró *Ragályi Ferenczné* szül. Balassa Emma bárónő 42·00 kat.

holdnyi, borhi *Borhy György* 35·00 kat. holdnyi, *Teleki László* gróf 168·00 kat. holdnyi, végül *Esterházy Miklós Móríc* gróf 12·55 kat. holdnyi erdősitésért ezen közhasznú tevékenységük elismerésül egy-egy hazai festő- és szobrászművész által készített művészi kivitelű festményt, illetőleg festményt és bronzszobrot kaptak.

Azok az alkalmazottak pedig, akik a versenyre bocsátott erdősitések létesítése körül érdemeket szereztek, megfelelő jutalmakban részesítettek.

Nevezetesen: *Bodor Gábor* m. kir. főerdőmérnök 350 K, *Szteuka Lajos* urad. erdőgondnok és *Weisz Gyula* urad. körerdész 200—200 K., *Balog József*, *Schnell György*, *Molnár Márton*, *Kovács Miklós*, *Haupt György*, *Bacsilla Radu*, *Ay Antal* és *Maly Pál* ker. erdőőrök, *Polgár József*, *Samu József* uradalmi erdőőrök, *Valont István* városi erdőőr, *Eliás István* közbirtokossági elnök egyenként 100—100 K, végül *Szatler János*, *Bontea Aliman*, *Zsurzs Juon* és *Szaday György* erdőszolgák egyenként 80—80 K pénzjutalommal tüntették ki.

Ezenkívül a miniszter az illető vármegyék főispánjai útján a kisküküllővármegyei *Szénaverős község birájának* és *Henning Jánosnak* és a pestpilisoltkiskunvármegyei pilisvörösvári volt urbéreszek elnökének, *Müller Jánosnak* a megjutalmazott erdősitések érdekében kifejtett dicséretes buzgalmukért elismerését fejezte ki.

A szász egyetemi erdők értékesítésének ügye a közelmúltban ismét az általános érdeklődés körébe jutott annak a röpiratnak révén, amely „A Wekerle-Kossuth kormány panamája” czímen *Habár* Mihály hírlapíró tollából napvilágot látott. Mint-hogy a napilapokban megjelent czáfolatok éppen ezt az ügyet nem világították meg kellőképen s másfelől az ebből folyólag a kormány tagjai részéről a szerző ellen indított sajtópörök sem kerülnek valószínűen közelebből végtárgyalásra, t. olvasóink tájékoztatására addig is a következőben ismertetjük a tényállást, az előzményekre nézve hivatkozva lapunk 1906. évi III. (271. old.) és VIII. füzetében (605. old.), végül az 1907. évi I. füzetben (9. old.) foglalt teljes hitelt érdemlő közleményekre.

Habár Mihály vádja az, hogy a Wekerle-kormány a Magyar-Olasz Erdőipar R.-T.-nak azon a réven, hogy igazgatóságába Kossuth Lajos Tódort, Kossuth Ferencz eddigi kereskedelmi miniszter

öccsét bevásárolta, illetéktelen kedvezéseket nyújtott, nevezetesen megengedte neki, hogy a termelt fát ne Magyarországon dolgoztassa fel, hanem azt Romániába szállíttassa, ahol t. i. sokkal olcsóbb a munkaerő; s mivel a cég a Habár Mihály szerint Romániában feldolgozott fát különösképen mégis nem az Olton és Dunán Galatzba és onnan hajón, hanem Magyarországon át Fiuméba vasuton kívánja szállítani, a kereskedelemügyi kormány állítólag a magyar államvasutak önköltségeinél 20, illetőleg 30%-kal kisebb kivételes tarifát engedélyezett.

A szász egyetem erdeiről szóló, fenn megemlített eddigi közleményeinkből kitűnik, hogy ezen erdőknek az a része, amelyet a Magyar-Olasz Erdőipar R.-T. 18 millió koronáért megvett, egész terjedelmében a Lotru határfolyóra, tehát Románia felé hajlik, míg az ország belsejétől 1600—2340 *m* magas hegygerincz választja el azt. Az eredeti számítások mind azon az alapon történtek, hogy a fának kiszállítása a természetes utirányban vizen fog történni Románia felé, mert nem is lett volna az erdőbirtokos szempontjából czélszerű az eladást ahhoz a súlyos feltételhez kötni, hogy a vállalkozó a Lotru völgyében termelt nagy fatömeget a legalacsonyabb pontján is 1600 *m* magas hegygerinczen át Magyarország felé köteles szállítani.

Az árverési feltételek tehát ebben a tekintetben semmiféle kikötést sem tartalmaztak s így a Magyar-Olasz Erdőipar R.-T.-ot és illetőleg a magyar kormányt nem lehetne joggal támadni akkor sem, ha a fának kiszállítása a helyi viszonyok miatt tényleg Románia felé történnék. Valóban azonban egészen másként alakult a dolog. A Magyar-Olasz Erdőipar R.-T. szerződésének jóváhagyását megelőzően oly értelmű nyilatkozatok történtek erdély-részi lapokban, hogy a nyertes részvénytársasághoz hasonló magas árajánlatot a konkurrens cégek azért nem tehettek, mert az volt a szándékuk, hogy magyar területen dolgozzák fel a fát, ami az országra igen jelentékeny közgazdasági hasznót jelentett volna. A kormány, illetőleg Darányi Ignác földmívelésügyi miniszter ekkor azt a felszólítást intézte a M. O. E. R.-T.-hoz, nem volna-e hajlandó utólag azt a kötelezettséget vállalni, hogy a megvett erdő fatermését Magyarországon dolgozza fel. A cég minden további akadékoskodás nélkül távirati uton vállalta ezt a

súlyos kötelezettséget, amint ezt lapunk 1907. évi 1. számában a 13. oldalon olvasóinkkal már közöltük. Ennek a kötelezettségnek megfelelő, a cég az 1907/9. években nem kevesebb mint 26 km kötélpályát, egy felvonó siklót, 24 km erdei vasutat és Nagy-Talmács mellett, Szeben megyében, tehát magyar területen 14 keretes, a kellő segédgépekkel ellátott, teljesen modern gőzfürészt épített, több milliós befektetés árán. Ezeket a rendkívüli, nálunk fakeskedelmi vállalatoknál szokatlan szoliditással létesített szállító eszközöket és berendezéseket, amelyeknek közelebbi leírására alkalomadtán esetleg még visszatérünk, Habár Mihály röpirata teljesen ignorálja, ellenben azt a tényt, hogy a cég utólag kérelmezte, hogy az erdőnek a kötélpálya felvevő állomásainak szintje alatt fekvő részétől, ahonnan a fát csak veszteséggel vagy egyáltalában nem szállíthatná fel a kötélpályához, a fatermést a Lotru vizen szállíthassa el, az egész erdőre vonatkoztatta. Ez a kérelem pedig eredetileg a kötélpálya egyik már elejtett nyomjelzése alapján a fatömegnek csupán mintegy 28%-ára vonatkozott, az engedély azonban a kötélpálya irányának a lehető legmélyebb vonalban való megállapítása után a helyszínén eljáró többtagú bizottság egyhangú javaslata alapján csak a fatömegnek mintegy 13%-ára vonatkozólag adatott meg, amely a Lotru völgyére hajló és a kötélpálya rakodóállomásai alá eső oly meredek hegyoldalokon termelendő, ahonnan a fatermésnek felfelé való szállítását kívánni merő lehetetlenség. Tehát a fatömeg 13%-ára adta meg a belügyminiszter — a földművelésügyi miniszter hozzájárulásával — az engedélyt, hogy az Románia felé szállíttassék, míg 87%-nak Magyarország felé való kiszállítását a már meglévő berendezések biztosítják. A cégnek egyébként természetes érdeke, hogy költséges berendezésein minél nagyobb fatömeget szállítson ki és a kényelmetlen, másokkal megosztott víziutat csak végszükségből vegye igénybe.

Ami a tarifakedvezményt illeti, az a helyi dijszabás szerinti teljes összegnek a kereskedelemügyi minisztérium közlése szerint 8, illetőleg 9%-át teszi ki és távolról sem szállítja le a fizetett díjakat a m. á. v. önköltsége alá, míg ellenben évi 2—3000 kocsirakománynak ily óriási utvonalon való szállítása eminens érdeke a vasutnak és az országnak.

Erdei munkásoknak baleset elleni biztosítása Franciaországban. A munkabalesetet szabályozó 1898. évi április hó 9-én kelt törvény az 1907. évi július hó 18-án kelt törvénnyel az állami erdő vágásaiban dolgozó erdei munkásokra (favágók) is kiterjesztetett s ebből kifolyólag az állami favásárlási szerződésekbe felvételre azon feltétel is, hogy a favásárló köteles erdei munkásait munkabaleset ellen biztosítani.

Ezen törvény, mely egyrészt az erdei munkások sorsáról oly nagylelkűen gondoskodik, másrészt a fakereskedőket a biztosító társaságok zsarolásainak és idézett törvényből kifolyó kellemetlenségeknek teszi ki.

Az állam ugyanis ezen biztosítási műveletet nem kezeli maga, ahogy az nálunk például az 1907. évi XIX. t.-czik értelmében az ipari és kereskedelmi alkalmazottaknak betegség és baleset esetén való biztosítását illetőleg törvényileg szervezett munkásbiztosító pénztárak útján történik, s így Franciaországban azon fakereskedő, ki állami erdőt vesz, köteles erdei munkásait egy magánbiztosító társaságnál biztosítani, mely természetesen ily esetre kivétel nélkül tulmagas árakat szab.

Ruan földmívelésügyi miniszter kijelentése szerint az állam ezen biztosítást kezébe nem veheti s ha idézett szerződési feltételek miatt az állami erdők el nem adatnak, azokat saját kezelésben fogja kitermeltetni.

A fakereskedők azon reményben vannak, hogy ha a kormány ezt megteszi, okvetlenül rá fog jönni arra, hogy az erdei munkásoknak baleset elleni biztosítása magánbiztosító társaságnál tuldrága s a biztosítást maga az állam fogja kezelni.

A fakereskedők az idézett törvény 11. §-a ellen is felszólaltak, mely szerint minden baleset törvényes büntetés terhe alatt 48 óra alatt bejelentendő. Ez a határidő oly rövid, hogy a fakereskedőnek sokszor nem állván módjában erdei munkásának balesetéről idejekorán értesülni, a késedelmes bejelentés folytán pénzbüntetéssel lesz sújtva, vagy ha a bejelentést elhamarkodva teszi meg, esetleg magánpernek teszi ki magát.

A fakereskedők emiatt ujabban vonakodnak állami erdőt vásárolni, mely a mult évben tényleg majdnem mindenütt eladatlan maradt, s azon álláspontra helyezkedtek, hogy

1. vagy nem vesznek állami erdőt s annak kitermelését az államra bizzák;

2. vagy pedig csak azon esetben vesznek állami erdőt, ha olcsó biztosító társaságra akadnak, mely az összes felelősséget elvállalja, vagy pedig ha sikerül saját körükben teljes biztonságot nyújtó oly szövetkezetet alkotni, mely a munkásbiztosítást kezelné.

Ha a fakereskedő állami erdőt vesz, köteles erdei munkásai baleset elleni biztosításának elvállalása iránt azon községi előjárásnál, melynek kerületében az illető állami erdő fekszik, egy nyilatkozatot kiállítani, mely szerint a balesetre vonatkozó törvény intézkedéseinek magát aláveti. Erdei munkásai pedig kötelesek sajátkezü aláírásuk mellett szintén kinyilatkoztatni, hogy a biztosítást elfogadják.

Azon munkás, ki ezt meg nem teszi, idézett törvény védelmében nem részesül. A törvény községi és magánerdőkre nem vonatkozik.

Természetes dolog, hogy a fakereskedők az árverések alkalmával ezen biztosítási kötelezettségükből kifolyó kiadással számolni fognak s így a munkásbiztosítási törvény végeredményben az államot, mint erdőbirtokost sújtja.

Nálunk az 1907. évi XIX. t.-cikk hatálya az 1907. évi 84234. számú miniszteri rendelet értelmében kiterjesztetett a kincstári erdők üzeménél előforduló ipari munkálatoknál alkalmazottakra, de a fatermeléssel a vágásokban foglalkozó erdei munkásokra nem.

Az állami munkásbiztosító hivatal elvi határozata szerint ugyan a fakereskedő, ha iparszerű faraktárral bír vagy iparszerűen fatermeléssel foglalkozik, átmenetileg alkalmazott napszámosait baleset esetére biztosítani köteles, de az eddig kincstári erdők kitermelésével foglalkozó fakereskedőkre rendeletileg nem mondott ki s így a favágók nálunk baleset esetére eddig biztosítva nincsenek.

T. E.

Emberi testen öngyilkossá lett öz-suta. Az alábbi esetet, melyet szavahihető tanukkal tudok igazolni, érdekességénél fogva közölni óhajtom, nehogy feledésbe menjen.

Temesrékásan, ottani szolgálatom közben történt néhány év

előtt, hogy egy szép őszi napon két vendégemmel kimentem vadászni, négy hajtót vive magunkkal.

Embermagasságu sarjakkal és gazzal elég sűrűn benőtt öt holdas vágásterület meghajtása közben, mielőtt még a puszka szólt volna, nagy jajgatásra lettem figyelmessé; a hajtók oda-szaladnak s kiáltják, hogy „az öreg meghal“; én futva érkezem a helyszínére s látom az egyik öreg, igen nagyot halló hajtót, amint a földön halálsápadtan fekszik, a gyomrát fogja, vergődik és jajgat iszonyu kinok között, tőle egy pár lépésnyire pedig egy kifejtett őz-suta hasonlóan vergődik s pár perczczel később ki is mulik. Az öreget ugyan igen sajnáltam, de a kép olyan komikus volt, hogy az időközben odaérkezett társaimmal együtt alig fojthattuk vissza a nevetést.

A sérült ruháit azonnal kibontottam s két hajtót neki állítva az egész felső testét jól bedörzsöltettem, mire némileg jobban lett, kissé elcsendesedett s akkor elbeszélte, hogy ő egy vad-csapáson haladt, amikor az őz nekiszaladt; az összeütközés után megtántorodott, a suta pedig pár lépésnyire visszaesett, de a következő pillanatban még nagyobb erővel ugrott neki úgy, hogy őt is ledöntötte.

A sután megállapítottam, hogy a nyak csigolyája a fej közepében úgy tört el, hogy az egész nyakat csak a bőr tartotta össze.

Az öreget, minthogy a kocsirázást fájdalmai miatt nem tudta tűrni, két hajtó által hazavezettettem s orvosi kezelés alá vétettem úgy, hogy néhány nap múlva teljesen meggyógyult; ma is él még, de hosszú ideig semmi kecségtetéssel sem lehetett hajtó-szolgálatra bírni.

Dercsényi Kálmán

m. kir. erdőtanácsos.

Az első nemzetközi vadászati kiállítás magyar bizottsága 1909 december hó 29-én tartotta meg össziülését a földmivelés-ügyi minisztérium palotájában. *Esterházy* Miklós herceg, a bizottság elnöke, üdvözölvén a jelenvoltakat, tartalmas megnyitó beszédében ismertette a gyűlés célját és feladatait. Azután átadta a szót *Földi* János m. kir. főerdőtanácsosnak, a kiállítás biztosának és felkérte, hogy a kiállítás létesítése és rendezése érdekében eddig tett intézkedéseket ismertesse. Az előadó jelentése során érintette mindazon motivumokat, melyek a kiállítás rendezésénél

kiemelkedő jelentőséggel bírtak. Rámutatott arra, hogy a kiállításban Ő Felségén, József főherczegen, Coburg herczegen, Esterházy herczegen kívül Magyarország összes főurai és nevesebb vadászai majdnem kivétel nélkül résztvesznek.

Ezután *Fischer* József, a vadászkastély építészé bemutatja a már fedél alatt álló vadászkastély kis modelljét, mely osztatlan tetszést keltett. A vadászkastély híven megfelel az ahhoz fűzött kíváncsiságnak és szerencsésen oldja meg azon kérdést, hogy magán viselje a kiállítási épület követelményei mellett egy vadászkastély típusát.

A magyar művészet és műipar részvételének tárgyában *Lippich* Elek, a művészeti szakosztály vezetője ismerteti az ide vonatkozó követelményeket, melyeket a bizottság tudomásul vett.

A tárgysorozat többi pontjainak tárgyalása folyamán a bizottság elhatározza, hogy a kiállítókat a jelentkezési és helybérleti díjak viselése alól felmenti és csupán a tüzkár és lopás elleni, továbbá a csomagolási és szállítási költségeket viselik a kiállítók, utóbbiakat is csupán a Wienbe való szállítás alkalmával. A díjmentes visszaszállítás és a csomagolásról a bizottság fog gondoskodni azon esetben, ha a Wienbe való szállításra vonatkozó eredeti vasuti szállítólevelek rendelkezésére bocsáttatnak.

Tárgyaltatott továbbá az időleges ebkiállítás és lókiállítás rendezése, melyekre nézve azonban a bizottság még nem volt abban a helyzetben, hogy véglegesen határozzon.

Tudomására adatott a bizottságnak, hogy a magyar ipari kiállítás rendezésétől el kellett tekinteni. Nehézségekbe ütközött ez különösen azon oknál fogva, mert annak rendezése rendkívüli költségcsúszást igényelt volna.

Elejtendő volt a nagy- és kisipar kiállításának létesítése már azon oknál fogva is, mert a szorosán vett vadászati kiállítás rendezésére sem lesz elegendő az előirányzott költségösszeg. A bizottság örömmel vette tudomásul azt, hogy megtörténtek a kezdeményező lépések aziránt, hogy a bolgár cár magyarországi vadászterületeiről eredő trophaeáival a magyar vadászkastélyban vegyen részt és hogy ezek a lépések sikerrel kecsegtetnek.

A fejedelmi vendégekhez csatlakozik még Frigyes főherczeg

is, ki a magyar kiállítás területén külön pavillont emel saját vadászata részére.

Ugyanigy vesz részt a kiállításban magyarországi vadászataival Hohenlohe herczeg is.

Magyar Gazdasági Szakkönyvek Jegyzéke 1910. E czímen most jelent meg tíz nyomtatott ivnyi terjedelemben egy könyvárjegyzék, melyet a „Pátria” gazdasági szakkönyvkereskedés adott ki (Budapest, IX., Üllői-ut 25.) és a hozzáforduló érdeklődőknek portómentesen küld meg. Lapunk olvasói szempontjából különösen a mezőgazdasági irodalomnak ezen árjegyzékben való összefoglalása bír értékkel.

Szőlő és pincze. Irta: Szilárd Gyula, a gróf Esterházy-féle csákvári földmivesiskola tanára. Ára füzve 4 K, csinos vászonkötésben 5 K. Elsősorban a kisebb szőlősgazdák, szőlő- és pincekezelők érdekeit szem előtt tartva, szerző ebben az új munkájában olyan könyvet ad a magyar szőlőtermelőknek, amely minden szakkérdésről egyszerű, világos, a legújabb ismereteknek megfelelő és ami fő, gyakorlati tapasztalatokon alapuló felvilágosítást nyújt. Az egyszerűbb ember is megértheti, és a művelt szőlőbirtokos is haszonnal forgathatja. Kapható a „Pátria” r. t. könyvkereskedésében, Budapest, IX., Üllői-ut 25.

VÁLTOZÁSOK ÉS KITÜNTETÉSEK AZ ERDÉSZETI SZOLGÁLAT KÖRÉBŐL.

(Kérjük az uradalmak t. vezetőségeit, hogy erdőtisztai létszámukban beálló változásokról bennünket levelező-lapon értesíteni sziveskedjenek.)

Girtl Vincze, a pécsi székeskáptalan főerdésze nyugalomba vonult. Helyébe a székeskáptalan Rusz Imre m. kir. erdőmérnökjelöltet nevezte ki főerdészévé.

*

Böhm István végzett főiskolai hallgató, a báró Bánffy-család uradalmaihoz erdőgyakornokká neveztetett ki.

*

A m. kir. földmivelésügyi miniszter az államerdészeti tisztviselők összesített közös rangsorozati létszámában Bernard József, Bauer Miklós, Koleczányi László, Jurány Miksa, Pécsi Ottó, Braxatoris Zoltán, Bristyanszky Endre ifj., Surjanszky Kálmán, Paczner Károly és Debreczeny András m. kir. erdőmérnökgyakornokokat m. kir. erdőmérnökjelöltekévé nevezte ki.

*

A m. kir. földmivelésügyi miniszter Rusz Imre m. kir. erdőmérnökjelöltnek állami szolgálatról való lemondását elfogadta.

*